SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 62/2010-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 62 Er 1560/2008-51 z 19. januára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, porušenie ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky (ďalej len „ústavný zákon“), základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej aj „listina“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 62 Er 1560/2008-51 z 19. januára 2009 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že krajský súd napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ktorým okresný súd vyhovel námietkam povinného proti exekúcii vykonávanej súdnou exekútorkou o návrhu oprávnenej (t. j. sťažovateľky, pozn.) zo 17. júla 2008 a poverenia okresného súdu č. 5309*051740 z 25. augusta 2008. Exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie – platobný výmer poisťovne P., a. s. v konkurze, B. (ďalej len „úpadca“), sp. zn. 676/2005 z 25. mája 2005 (vydaným správcom konkurznej podstaty úpadcu) proti povinnému E. D. z D. o vymoženie sumy 355,17 € s príslušenstvom ako dlžnej pohľadávky zo zákonného poistenia na zdravotnom poistení. Túto pohľadávku proti povinnému spolu s inými pohľadávkami úpadcu voči platiteľom a samoplatcom poistného zmluvne nadobudla sťažovateľka na základe zmluvy o postúpení pohľadávok úpadcu uzatvorenej medzi správcom konkurznej podstaty a sťažovateľkou zo 7. júla 2005.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že

„K porušeniu základných práv a slobôd došlo v konaní pred OS TN sp. zn. 62 Er/1560/2008 a následne pred KS TN sp. zn. 19 CoE/44/2009 vedenom vo veci

Sťažovateľa voči povinnému... o vymoženie 355,17 € s príslušenstvom titulom nezaplateného poistného na zákonnom zdravotnom poistení a predpísanej časti zákonného poplatku z omeškania. V predmetnom konaní... rozhodoval OS TN Uznesením... sp. zn. 62 Er/1560/2008-5... zo dňa 19. 01. 2009... Následne KS TN rozhodoval Uznesením... sp. zn. 19 CoE/44/2009... zo dňa 25. 06. 2009... o Odvolaní Sťažovateľa...

Podľa názoru Sťažovateľa, súdy vyslovili právne závery, na ktoré ich právny poriadok neoprávňoval... Sťažovateľ má navyše za to, že súdy sa náležité nevysporiadali s príslušnými zákonnými ustanoveniami, ani so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých bolo nevyhnutné pre právne posúdenie veci... a rozhodli na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnili.

Uvedeným postupom OS TN a KS TN bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a článku 36 ods. 1 Listiny..., čl. 6 ods. 1... dohovoru ..., a taktiež právo vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy...

Podľa názoru Sťažovateľa napadnuté Uznesenie..., ktoré vydal OS TN a následne Uznesenie..., vydané KS TN nie sú v súlade s požiadavkami kladenými na spravodlivý súdny proces a predstavujú nezákonný zásah do vlastníckeho práva Sťažovateľa... Uznesenie 1 a následne Uznesenie 2 sú arbitrárne...“

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že:

„1. Uznesením Krajského súdu... sp. zn. 19 CoE/44/2009... zo dňa 25. 06. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 62 Er/1560/2008-51... zo dňa 19. 01. 2009 došlo k porušeniu práva Sťažovateľa na súdnu a inú ochranu, k porušeniu práva Sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, ako aj k porušeniu vlastníckeho práva Sťažovateľa garantovaných čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a ods. 4 Ústavy..., ust. § 1 ods. 1, ust. čl. 36 ods. 1 Listiny... a ust. čl. 6 ods. 1... dohovoru...

2. Uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 19 CoE/44/2009... zo dňa 25. 06. 2009 v spojení s Uznesením Okresného súdu... sp. zn. 62 Er/1560/2008-51... zo dňa 19. 01. 2009 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

Sťažovateľka súčasne požiadala o priznanie náhrady trov konania.

5. Sťažovateľka pripojila k sťažnosti okrem iného uznesenie okresného súdu č. k. 62 Er 1560/2008-51 z 19. januára 2009 a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009, ktoré podľa na nich vyznačenej doložky nadobudli právoplatnosť (v časti týkajúcej sa námietok povinného proti exekúcii) 7. augusta 2009.

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (t. j. ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený).

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

8. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa ustanovenia § 1 ods. 1 ústavného zákona ústavné zákony, iné zákony a ďalšie právne predpisy, ich výklad a používanie musí byť v súlade s Listinou základných práv a slobôd. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla uznesenie okresného súdu č. k. 62 Er 1560/2008-51 z 19. januára 2009. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľka namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv postupom krajského súdu a jeho uznesením, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, t. j. stotožnil sa s faktickými a právnymi názormi a závermi tohto súdu, ktoré však podľa sťažovateľkinho názoru vyplývalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a následného nesprávneho posúdenia takto zisteného stavu (pozri bod 3).

11. Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti sťažovateľky, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že vo veci konajúce súdy vyhoveli námietkam povinného proti exekúcii, hoci podľa jej názoru na takéto rozhodnutie neboli splnené zákonné podmienky.

12. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 19 CoE/44/2009 z 25. júna 2009 najskôr citoval dôvody prvostupňového rozhodnutia a následne uviedol:

„Proti tomuto uzneseniu, v časti výroku o vyhovení námietkam proti exekúcii, podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený a navrhol ho zmeniť tak, že odvolací súd námietky povinného proti exekúcii zamietne... Namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenia veci. Uviedol, že v čase vydania platobného výmeru bolo na majetok P., a. s., v konkurze vedené konkurzné konanie... Uznesenie okresného súdu považoval za nezákonné a nerešpektujúce ustanovenia zákona o konkurze. Tvrdil, že správca konkurznej podstaty bol oprávnený vydať platobný výmer a tento je exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Poukázal, že v zmysle § 81 zákona o zdravotnom poistení právne postavenie doterajšej poisťovne, jej vnútorné právne pomery a jej práva, povinnosti a zodpovednosť v súvislosti s vykonávaním zdravotného poistenia sa do jej zániku spravujú doterajšími predpismi, ak tento zákon neustanovuje inak. Vyjadril, že toto ustanovenie upravuje právne postavenie zdravotnej poisťovne do jej zániku, ku ktorému v prípade P., a. s., v konkurze došlo dňa 8. 8. 2007...“

Svoje skutkové zistenia prezentoval krajský súd takto:

„Krajský súd... dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je potrebné v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnený podal súdnemu exekútorovi dňa 17. 7. 2008 návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je platobný výmer zo dňa 25. 5. 2005 č. 676/2005, vydaný P., a. s., právoplatný dňa 7. 7. 2005 a vykonateľný dňa 18. 7. 2005. Z uvedeného platobného výmeru vyplýva povinnosť platiteľovi poistného zaplatiť dlžné poistné vo výške 10.700,- Sk za obdobie 3/1996 - 7/1998 a poplatok z

omeškania vo výške 0,1 % denne z dlžnej sumy poistného do dňa zaplatenia, do 8 dní odo dňa právoplatnosti platobného výmeru. K návrhu na vykonanie exekúcie pripojil Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 7. 7. 2005 uzavretú medzi JUDr. T. K., správcom konkurznej podstaty úpadcu P., a. s., v konkurze a spoločnosťou Z., spol. s r. o. (oprávnený).

Súdny exekútor požiadal dňa 31. 7. 2008 okresný súd o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 25. 8. 2008 okresný súd súdnemu exekútorovi udelil poverenie na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe exekučného titulu a poverenia na vykonanie exekúcie vydal dňa 17. 9. 2008 upovedomenie o začatí exekúcie, povinnému doručené dňa 23. 11. 2008.

Dňa 4. 11. 2008 podal povinný osobne na okresnom súde návrh na odklad exekúcie ... namietal oprávnenosť správcu konkurznej podstaty vydať platobný výmer a oprávnenosť oprávneného podať návrh na začatie exekúcie, nakoľko mu nikdy nebolo oznámené postúpenie pohľadávky na oprávneného v exekučnom konaní z pôvodného dlžníka P., a. s., v konkurze a o postúpení sa dozvedel až z upovedomenia o začatí exekúcie, pričom mu nebol zo strany exekútora doručený návrh na začatie exekúcie...

Okresný súd námietkam povinného proti exekúcii uznesením, č. k. 62 Er/1560/2008-51 zo dňa 19. 1. 2009 vyhovel, keď dospel k záveru, že existujú dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. Mal za to, že exekučný titul - platobný výmer zo dňa 25. 5. 2005 č. 676/2005 vydaný P., a. s., v konkurze, v konaní správcom konkurznej podstaty JUDr. T. K., ktorý má byť podkladom pre exekúciu, je ničotný akt bez právnej sily a účinnosti. Námietky povinného proti trovám exekúcie ako oneskorene podané a návrh povinného na odklad exekúcie ako nadbytočný a nedôvodný zároveň vyššie uvedeným uznesením... zamietol.

Proti vyššie uvedenému uzneseniu, v časti výroku, ktorým okresný súd námietkam povinného proti exekúcii vyhovel, podal odvolanie oprávnený...

Krajský súd pre ďalší procesný postup považoval za určujúcu otázku, či exekučný titul, ktorým v danej veci má byť platobný výmer č. 676/2005 zo dňa 25. 5. 2005, vydaný JUDr. T. K., správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorého právnym dôvodom je predpis poistného, je exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku.

Predpokladom exekúcie je existencia rozhodnutia. O aké rozhodnutie sa musí jednať podrobnejšie upravuje § 41 Exekučného poriadku. Vo všeobecnosti exekučným titulom je

vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok (§ 41 Exekučného poriadku). Ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva, na podklade akých rozhodnutí je možné exekúciu vykonať. Okrem iných, exekúciu je možné vykonať na základe vykonateľných rozhodnutí orgánov verejnej správy a územnej samosprávy vrátane blokov na pokutu nezaplatenú na mieste (§ 41 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku).

Platobný výmer, ktorý má byť v posudzovanej veci exekučným titulom, bol vydaný správcom konkurznej podstaty úpadcu P. v konkurze B. Preto je rozhodujúce vyriešiť otázku, či platobný výmer vydaný správcom konkurznej podstaty je exekučným titulom, pričom túto otázku je potrebné posudzovať v závislosti od postavenia správcu konkurznej podstaty.

Správca konkurznej podstaty má pri správe majetku úpadcu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty a prechádza na neho aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty (§ 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Z ustanovení uvedeného zákona však nevyplýva oprávnenie vydávať individuálne akty orgánu verejnej moci (správy). Správca konkurznej podstaty má iba právo (a povinnosť) vykonať všetky procesné úkony (podať žalobu, podnet orgánu, ktorý je oprávnený vo veci rozhodnúť) v záujme uspokojenia pohľadávok úpadcu. Postavenie orgánu verejnej správy by mohlo byť správcovi konkurznej podstaty dané len právnou úpravou, ktorá by expressis verbis takéto oprávnenie správcovi konkurznej podstaty priznávala. Pokiaľ takúto právnu úpravu právny poriadok neobsahuje, správca majetku konkurznej podstaty nie je oprávnený vydávať individuálne právne akty, ktoré sú exekučným titulom v zmysle § 41 Exekučného poriadku.

Predpokladom pre vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a následné vydanie upovedomenia o začatí exekúcie je existencia vykonateľného rozhodnutia, pričom sa musí jednať o rozhodnutie vykonateľné po materiálnej aj formálnej stránke. Súd sa pri skúmaní toho, či rozhodnutie je vykonateľné, zaoberá predovšetkým tým, či sa jedná o rozhodnutie, ktoré možno vykonať podľa Exekučného poriadku, a či rozhodnutie je vykonateľné po formálnej ako aj materiálnej stránke. Ide pritom o predpoklady, ku ktorým súd prihliada z úradnej povinnosti. Súčasťou týchto predpokladov je, že exekučný titul bol vydaný orgánom na vydanie takéhoto rozhodnutia príslušným. Ak rozhodnutie vydal neprísluší

orgán, ide o právny akt nulitný, pri ktorom sa pre účely exekučného konania neuplatňuje princíp jeho správnosti, ale naopak, má to za následok, že takéto rozhodnutie nie je možné vykonať. Nie je totiž aktom štátnej správy, resp. verejnej moci. Nulitný akt nikoho nezaväzuje a hľadí sa na neho, akoby neexistoval.

Na vydanie platobného výmeru správcom konkurznej podstaty v danej veci je vzhľadom na vyššie uvedené potrebné hľadieť ako na nulitný akt. V preskúmavanej veci absentuje exekučný titul pre vykonanie exekúcie. Krajský súd dáva do osobitnej pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené pod č. 58/1997 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky, ktoré vyslovilo záver, že výkon rozhodnutia je neprípustný, ak je exekučný titul nulitným právnym aktom. So zreteľom na uvedené právne dôsledky nulitného aktu, odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími skutočnosťami namietanými v odvolaní.

Z uvedených dôvodov krajský súd uznesenie okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.“

13. K sťažovateľkou namietanému nedostatočnému odôvodneniu rozhodnutí vo veci konajúcich súdov ústavný súd poznamenáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podľa čl. 36 ods. 1 listiny), resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

14. Vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah zaoberal sa ústavný súd posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru,

že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa so všetkými okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vykonal ústavne súladný výklad platných právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných a použitých právnych noriem.

15. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom vo veci konajúcich všeobecných súdov týkajúcim sa existencie podmienok na *„dodatočné preskúmavanie rozhodnutia správnych orgánov – Platobného výmeru“*. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02, II. ÚS 1/09).

16. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

17. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu jasným a zrozumiteľným spôsobom reaguje na všetky pre vec z hľadiska právneho i skutkového podstatné argumenty

sťažovateľky obsiahnuté v jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o vyhovení námietkam povinného proti exekúcii. Takéto odôvodnenie považuje ústavný súd za dostatočné, ústavne konformné a spôsob aplikácie dotknutých noriem krajským súdom za zlučiteľný s ústavou i medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Zo záverov krajského súdu týkajúcich sa posudzovanej právnej otázky nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Výklad dotknutých právnych noriem zodpovedá zároveň princípom rozumného usporiadania práv a povinností dotknutých subjektov. Závery krajského súdu, pokiaľ ide o existenciu dôvodov na povolenie odkladu exekúcie, nemožno preto považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

18. Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj čl. 36 ods. 1 listiny (keďže ide o obsahovo identickú právnu úpravu), ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd poznamenáva, že „formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

19. Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietala porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (*„K*aždý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu...“), ku ktorému malo dôjsť tým, že vyhovením námietkam povinného proti exekúcii *„bolo bez opory v zákone zasiahnuté do vlastníctva sťažovateľa, pokiaľ ide o vymoženie pohľadávky prostredníctvom exekúcie, keď dlžník dobrovoľne nesplnil svoje zákonné povinnosti“*.

20. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1

ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietať len v spojení s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocesných princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

21. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie krajského súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením základného práva na ochranu jej vlastníctva a práva vlastniť majetok, resp. ho nerušene užívať podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ktoré nemôže samo osebe nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc.

22. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie krajského súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľkou v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocesných princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

23. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľka namietala aj porušenie ustanovení čl. 2 ods. 2 ústavy a § 1 ods. 1 ústavného zákona. Uvedené právne normy predstavujú všeobecné interpretačné pravidlá, ktoré je možné aplikovať len v súvislosti s namietaním porušenia konkrétneho základného práva uvedeného v ústave alebo v listine, v danom prípade v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Keďže ústavný súd v posudzovanej veci nezistil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), nemohlo dôjsť ani k porušeniu interpretačných pravidiel zakotvených v týchto právnych normách. Aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. (Uvedený právny záver sa vzťahuje aj na namietané porušenie čl. 46 ods. 4 ústavy.)

25. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označených rozhodnutí menovaných všeobecných súdov a priznanie náhrady trov konania.

26. V závere ústavný súd poznamenáva (k argumentácii sťažovateľky v sťažnosti uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov s inými právnymi názormi, ako mali v predmetnej veci konajúci okresný súd a krajský súd), že mu súdu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a tiež ďalším v tomto zákone splnomocneným súdnym orgánom v rámci hierarchického usporiadania súdnej sústavy (čl. 143 ods. 1 a 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010